

Dorpsbewoners die ons wat te vertellen hebben ...

door H.E.J. van Essen

„Haaks op de weg gelegen woonhuis uit circa 1900 onder een met pannen gedekt zadeldak tussen topgevels. De voor-gevel heeft beneden drie schuifvensters met tweedelig bovenlicht met glas-in-lood raampjes. Vensters hebben luiken in de kleuren van kasteel De Haar. Boven één schuifvenster met glas-in-lood bovenlicht. Gesneden windveren. Ingang bevindt zich in de rechterzijgevel. Voor het huis staan twee monumentale kastanjabomen". Zo staat te lezen in het inventarisatie-overzicht van de historische bebouwing van onze gemeente. In dit architectuurhistorisch en landschappelijk gelegen waardevol huis met de monumentale bomen ervoor, zag op 13 december 1919 Cornelia Johanna Versteeg het levenslicht. Haar roepnaam is Kneel, en zij is het die ons wat te vertellen heeft ...

De Griendhoeve

Haar geboortehuis, genaamd De Griendhoeve (afb.1), ligt aan de Eikslaan 1 te Haarzuilens, waar haar vader

du), ging nog op de fiets met het zogenaamde „Pak" de boeren af in de wijde omtrek. Het „Pak" bevatte naast lappen stof ook ondergoed en garen- en bandartikelen.

afb. 1 De Griendhoeve

Martinus Christianus Versteeg (1878-1957) een boerenbedrijf had alsmede veehandelaar was. De boerderij was gepacht voor f.150,- per maand van kasteel De Haar en de luiken waren overeenkomstig de voorschriften van de verpachter, rood/wit geschilderd, overigens voor rekening van de pachters. Het gezin telde twaalf kinderen, waarvan er twee, Jo (meisje) en Piet, van zijn eerste vrouw, Cornelia Anna van Dijk (1879 - 1913), zuster van Hannes van Dijk, de bakker, en de overigen van zijn derde vrouw, Martha van Eijk (1891 - 1983) (afb.2). Laatstgenoemde woonde vóór haar huwelijk in het huis „Onder de Groene Linden" aan de Brink te Haarzuilens, waar haar ouders een winkel in manufacturen annex kruidenierswaren hadden. Haar vader (Opa Van Eijk voor Kneel

Zowel zijn eerste vrouw Cornelia Anna van Dijk, als zijn tweede Alida van de Berg (1888-1914), stierf aan de zogenaamde „vliegende tering" (een snel om zich heen grijpende besmettelijke tuberculose), die toen nog veelvuldig voorkwam. Zijn tweede vrouw was een vriendin van de eerste en werd aldus besmet. Deze droevige gebeurtenissen speelden zich binnen de twee jaar af. Cornelia Versteeg (Kneel) was het derde kind in de reeks van elf (drie jongens en acht meisjes) van zijn derde echtgenote.

Uit het eerste huwelijk:

1. *Jo* Johanna Cornelia, geb. 15-08-1906 Vleuten, gehuwd met de kastelein van het café te Haarzuilens (nu De Vier Balken), Hendrikus Anthonius Miltenburg. Zij is op 10-08-1964 te Utrecht overleden.

2. *Piet* Petrus Everardus, geb. 05-08-1907 Vleuten, gehuwd met Arnolda Jacoba Elbertse. Hij overleed te Utrecht 16-04-1969.

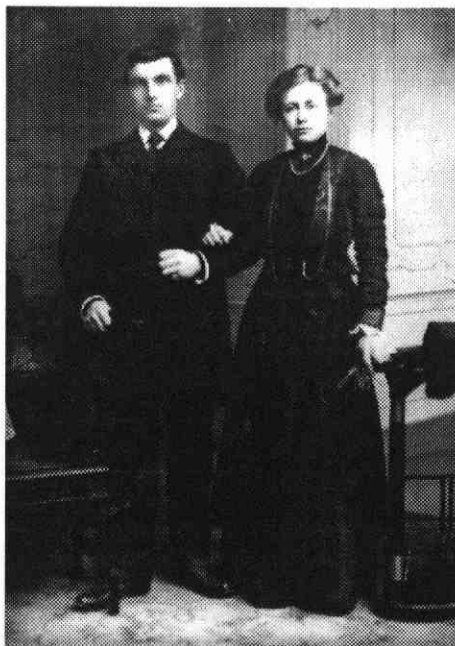
Uit het derde huwelijk:

3. *Cor* Cornelia Everarda, geb. 17-11-1915 Vleuten, gehuwd met Joseph Cornelis Verhoef. Zij overleed 04-08-1992 te Woerden.

4. *Sjaan* Adriana Antonia, geb. 11-06-1917 Vleuten, gehuwd met Victor Carl Maria van Kempen.

5. *Kneel* Cornelia Johanna, geb. 13-12-1919 Vleuten, gehuwd met Walterus Johannes Willibrordus van Gisbergen.

6. *To* Antonia Clazina, geb. 23-08-1921 Laag-Nieuwkoop, gehuwd met Cornelius Antonius Wieman.

afb. 2 Martinus Christianus Versteeg (1878-1957) en Martha van Eijk (1891-1983).

7. *Ties* Martinus Christianus Henricus, geb. 12-06-1923 Vleuten, gehuwd met Gerarda Elisabeth Pietersen.

8. *Hein* Henricus Johannes, geb. 13-02-1925 Vleuten, huwde met Margaretha Antonia Kosterman en na haar overlijden met Cornelia Henrica Smits. Hij is op 11-02-1980 te Tilburg overleden.

9. *Annie* Joanna Henrica, geb. 27-12-1926 Vleuten, gehuwd met Jacobus Johannes Theodorus Sprong.

10. *Stien* Christina Jacoba, geb. 21-03-1928 Vleuten, gehuwd met Wilhelmus Gerardus van Leeuwen.

11. *Sienie* Clasina Maria, geb. 19-05-1929 Vleuten, gehuwd met Leonardus Johannes Maria Evers.

12. *Pietje* Petrus Theodorus, geb. 28-12-1931 Vleuten, was gehuwd met Maria Johanna Spronk.

13. *Cathrientje* Catharina Maria, geb. 22-09-1934 Vleuten en aldaar op 19-02-1935 overleden.

Een heuglijk gebeuren

Toen het vijfde kind (Ties) van de tweede reeks werd geboren, eindelijk een jongen, was het gezin met dit heuglijk gebeuren zo ingenomen, dat kort erna fotograaf Ravenstein uit Kockengen ontboden werd, hetgeen deze foto opleverde. (afb. 3)

afb. 3 Het heuglijk gebeuren ... (v.l.n.r.) Cor, Vader, Kneeltje, To, baby Tiesje, Tootje, Moeder, Piet en Sjaan.

Op de boerderij sliepen de ouders beneden in de slaapkamer. De opkamer was de logeerkamer. De oudste zoon Piet, alsmede de knecht sliepen op de til, gelegen

afb. 4 Een dozijn „Versteegjes”.

boven de deel waar de koeien 's winters staan. De overige kinderen sliepen op de voorzolder, de meisjes aan de ene kant van een schot en de jongens er achter. In de keuken was maar één kraan en daar werden 's morgens handen en gezicht gewassen, met koud water in de zomer en met warm water (op stookfornuis gewarmd) in de winter. Als kind ging je eens per week met een emmer warm water naar boven voor een „grote beurt”.

De oudste dochter Jo, uit het eerste huwelijk, hielp als vanzelfsprekend in het huishouden mee, waar het een „zoete

den heeft geleefd. Uit ongeveer dezelfde tijd is de foto van één dozijn „Versteegjes” (afb. 4), waarop uiterst rechts Jo en uiterst links Pietje staan afgebeeld, hij met de voor die tijd algemeen gebruikelijke geknipte kuif voor jongens. Kennelijk heeft Cor (3e van rechts) haar hand bezeerd en hoefde ze die dag geen koeien te melken. Onze Kneel is het langste meisje in het midden. Kortom een schitterende schare, in onze tijd een zeldzaamheid.

Op haar zesde jaar ging Kneeltje voor het eerst naar de R.K. lagere school in Haarzuilens. Zij doorliep daar 7 klassen en moest daarna, zij was toen dertien, thuis helpen op de boerderij. Vader zei: „dat scheelt weer een knecht, ga jij maar mee het land op”.

Met cent naar vrouw Massop ...

Op zon- en feestdagen gingen zij nadat er al gemolken was, te voet via het Haarpad (toen nog een grintpad) naar de kerk in Vleuten (2 km en een half uur gaans). De cent die elk van hen mee kreeg voor de kerk, ging niet in het kerkezakje, maar werd gebracht bij vrouw Massop die een snoepwinkeltje had. Daar werd de cent besteed aan een gelukstoffee, waarin soms een extra papiertje verpakt zat voor een tweede exemplaar. Daarna met moeder koffie drinken bij Lubach waar alle boerenvrouwen naar toe gingen. De mannen kwamen bijeen in café Van Dijk.

Varkens bidden ook niet ...

Af en toe als moeder vanwege haar zwangerschap slecht ter been was werd de Tilbury (tweewielig rijtuig met paard) gebruikt om naar de kerk te gaan. Het gebruik was dat men nuchter ter kerke ging

inval” was van komende en gaande vrienden en vriendinnen.

Als laatste werd in 1935 Cathrientje geboren, die echter nauwelijks 5 maan-

en er pas na thuiskomst ontbeten werd. De maaltijden (4 per dag) waren na het ontbijt, om 12 uur de warme hoofdmaaltijd, om half 6 een broodmaaltijd en om 10 uur 's avonds warme pap voor het slapen gaan.

Was er iemand op bezoek dan at die mee, moeder zei dan: „Onze Lieve Heer is geen gorte-teller”. En wee je gebeente als iemand zonder te bidden ging eten, dan zei ze; „varkens bidden ook niet”.

Vanaf haar zeventiende tot haar drieëntwintigste jaar werkte zij als gezinsverzorgster bij het Wit-Gele-Kruis, speciaal in gezinnen waar een baby was geboren, waar zij dan 10 dagen verbleef. Voordat zij naar haar werk ging had zij al wel 's morgens vanaf 5 uur de koeien mee helpen melken. Van 7 uur 's morgens tot 7 uur 's avonds was zij als gezinshulp aan het werk en dat voor één gulden per dag.

Het bedrijf had zo'n dertig koeien, voor die tijd een behoorlijk aantal, waarvan de melk in bussen aan de weg werd gezet die door de melkfabriek uit Woerden dagelijks werd opgehaald. Er werd alleen wat kaas en boter voor eigen gebruik gemaakt.

Eens per jaar werd er voor het hele gezin een varken geslacht en dan maakte moeder wel hoofdkaas en balkenbrij. Ook de eieren van de kippen waren voor eigen gebruik en de moestuin eveneens. Moeder kwam immers uit een burgergezin en was daardoor meer bedreven met naald en draad.

Naast de kinderen die op het bedrijf meewerkten was er nog een vaste knecht en bij grote drukte werden ook daggelders ingehuurd. Soms was er ook een „meid”(hulp in de huishouding, nu ook wel interieurverzorgster genoemd). De daggelders kregen hun geld per dag of per week uitbetaald en de vaste knecht en/of meid eens per jaar en wel op het jaarfeest van St. Catharijn (25 november) en kregen dan ook te horen of ze nog een jaar mochten blijven.

Steven Kooijman, de onderknecht ...

Steven Kooijman (roepnaam Stef), de vaste knecht, is ongeveer drie jaar bij de familie intern geweest en werd er als familielid behandeld. De knecht en als die er was ook de meid, aten altijd mee aan tafel. Steven is nu ruim 86 jaar, woont aan de Utrechtseweg in Woerden en heeft de laatste jaren heel wat herinneringen opgeschreven. Uit zijn verhalenboek nemen wij graag met zijn eigen bewoordingen, wat belevenissen uit die tijd van weleer over.

Onderknechtje van 13 jaar

Hij zat verlege om een „onderknechtje” en „jij heb meschien wel een zoon voor me waar ik wat aan heb”, zo vroeg een goede kennis van me ouders die eve langs kwam. (Dit was Tinus Versteeg, Red.). Ik was al een groot halfjaar in dat hoenderpark geweest en thuis gekomen vroeg me vader of ik er wat voor voelde om daar weg te gaan. Nou, om rede van het voere van dat stinkspul wilde ik daar wel vandaan. Zo werd er gepraat en beslist, want met de kippen omgaan vond ik een prettig gebeuren en zo belande ik weer geheel in het boereleve. Ik werd op een woensdag vanaf de Kaasmarkt opgehaald en wel door me toekomede baas... Ik ziet het alle nog gebeure, me bruine kistje stond al klaar, moeder had er van alles zo ingedaan. Kleding, die daar zo nodig moest zijn. En met het weggaan, zie ik dat lieve mens huilen, wat mij toch eve wat deed denke, Ja, een moederhart, die voelde wat het was om je kind zo te zien gaan. Nu voel ik wat het voor haar betekende.

Ik weet nog hoe ik zo dat Haarzuilen bekeek, de reis er naar toe, leek het me al niet zo gek, veel natuurschoon. De Haarlaan, het poortgebouw, de stallen van die Baron, en zijn paarden. En zo naderde ik, op die brik gezete, naast Tinus Versteeg, het polderland. Een Frans woord voor wat de witte boerderij moest betekenen. (La Ferme Blanche, Red.). En zo kwam ik van de ene polder in de andere aangeland, de schrik van mijn leven tege, een hond, zo groot, die Nero hete. Zijn kop leek me niks, ik kon hem ook niet aankijke, anders zou hij me zeker gepakt hebben. Nero keek me aan, maar er ware nog meer ogen die me aankeke, dat ware die van de vrouw des huizes, de vier kinderen, de bovenknecht en de dienstbode, meid zoals dat toen werd genoemd. De meid heette Angela en de knecht was Jaap Tebbens. Je staat eerst eve vreemd te kijke, naar al die onbekende gezichte. De weg werd me geweze naar de plaats waar ik me spulletjes kon uitgaan pakke. En wat ook tevens me slaappleats mocht weze. Eve vreemd kijke, zo'n koestal, ze noemde dat de til. Ik was wel wat gewend, en het leek me dan niet zo vreemd. Een krib stond daar, wat me slaapstee moest weze. Maar, die moest ik dan wel dele met een nog geheel onbekende. Eerst vond ik dat dan ook niet zo heel leuk, maar aan alles wen je zo dacht ik maar, en dat was ook zo. Die boveknecht was een Groninger,

een hele fijne knul, waar ik dan al gauw mee thuis was. Me spullen uitgepak, me werkpak aan, de koeien stonden nog op stal, en zo begon ik daar aan me eerste boerewerk. Ik weet het was me alle eerst wat vreemd, vooral die avond toen ik me slaap moest vatte. Je lig dan naast zo'n vreemd iemand, ik kon eerst me slaap niet vatte en zag nog de tranen van me moeder en voelde ook wat heimwee.

Toch in slaap gevalle op te duur, werd ik wakker geschud door die boveknecht, „Wakker worde”, was zijn vraag, ik wist niet wat me overkwam om halfvier in de morgge. Ik rekte me uit en stond geheel gekleed naast hem, die bovenknecht. We daalde dat trapje af en ik keek rond wat ze van me verlangde. Eve later zat ik op zo'n melkblok een koebeest te bekijke waar ik onder was kome te zitte. Ik ziet dat beest nog staan, als ik er aan denk. Maar ook die hoop stront. Dan denk je ook: je moet overal aan zien te wenne. Die Jaap Tebbens was een fijne knul, waarmee ik veel leerde op allerlei gebied. Ik werd weer een jaar ouder en ook die boveknecht ging weg, dat vond ik erg jammer. Er kwam een knecht voor terug die waardeloos was. Zo heb ik daar dan naast vier soorten knechte moete slape en werke en dan voel je je onderhand dat je zelf voor boveknecht gaat spele, want werke had ik wel geleerd. Zodoende werd ik aan alles toevertrouwd, ja, zelfs kon ik me eige werk nog wat regele.

Doch midde in zo'n polder, wat dan ook een watergat was, stond ik ook in zo'n sloot, dat noemde ze toen slootschiete, die bagger onderuit die sloot op de kant gooie. Ook gras maaien met de zeist heb ik moete doen. Met paarde omgaan en ermee gaan rijde, alles leerde ik daar, hoe zwaar en hoe moeilijk het soms welkon weze. En toch was ik daar heel graag. Ik kon heel goed opschiete met de kinderen. De oudste zoon (Piet, Red.), die een paar jaar jonger was dan ikzelf, daar heb ik veel mee gelachten. De gekste dingen haalde we uit. Maar ook de dochter des huizes (Jo, Red.), was een lieve meid, een halfjaar jonger dan ikzelf. Veel heb ik daar geleerd, ook met het omgaan met zulk een lieve meid. De tijde om te werke ware soms lang en het boerewerk was dan toch niet iets voor altijd. Maar toch, die jaren op die boerderij zijn me wel de leukste jaren geweest.

Tot zover het verhalenboek van Steven Kooijman, die met een warm gevoel terug kijkt op die mooie tijd als knecht op „De Griendhoeve” en „La Ferme Blanche”. Steven zijn de jaren die hij oud is, niet aan te zien en zijn woordenstroom, prattend over die tijd nauwelijks te stuiten.

Sinds enige jaren is hij weduwnaar en ondervindt hij veel kracht bij het schrijven van zijn levensverhaal om daardoor het gemis van zijn dierbare vrouw te verlichten. Zijn grote hobby is de tuin, rijk voorzien van zelf gebouwde windmolens op verkleinde schaal, waartussen hij allerlei soorten fuchsia's kweekt.

Dan werden er wafels gebakken...

Gezelligheid kende geen tijd in het gezin Versteeg, zo werd er op de dag voor vastenavond, het begin van de vastentijd, de hele dag gekaart en s'avonds werden er dan oliebolletjes of wafels gebakken. En als 's zomers het laatste hooi (het z.g. voerhooi) van het land werd gehaald en droog in de hooiberg moest worden opgetast, werd er ook op wafels getrakteerd. Maar eerst moest er dan een tak, droog en wel, naast het stookfornuis geplaatst worden door de werkers. De kinderen hadden dan als taak, met pannetjes water die tak nat te gooien, en vaak lukte dat ook. Natuurlijk bakte de boerin dan toch de wafels...

Uitstapje Austerlitz

Het boerenbestaan bracht buiten de zonen feestdagen weinig vrije tijd met zich mee. Het waren dan ook uitzonderingen als er uitstapjes werden gemaakt. Hier zien we (afb. 5) Kneel op de rug van „Knor” in de uitspanning van Austerlitz. Moeder er naast, en zie, de broodjes en limonade gingen wel in de tas van thuis mee...

Met Sjaan, die toen als hulp in een slaagerij (voor f. 4.50 per week) aan de Rijnlaan in Utrecht werkte, ging Kneel op haar 17e jaar op dansles aan de Plompetorengracht. Zij was toen al gezinshulp en is zodanig ook nog bij een bakkersgezin

afb. 5 Onze Kneel op „Knor”.

met 7 kinderen in de Twijnstraat intern geweest. Met de wasborstel deed zij daar voor het hele gezin de was met de hand. In de weekends ging zij vanaf zaterdagavond naar huis om dan op maandagmorgen vroeg weer weg te gaan.

Vonkend vuurwerk op de Haarse Kermis...

In vele opzichten was Kneel „vroeg bij de pinken”, zij was nog maar 17 jaar toen zij met twee zussen, nadat de laatste knallen van het vuurwerk van de kermis waren weggeëbt, gearmd naar huis liepen. Ook Wout van Gisbergen vond het tijd om op huis aan te gaan... En het zal wel geen toeval geweest zijn dat hij dit moment aangreep, hij was ook te voet en moest langs „De Griendhoeve” naar Vleuten waar hij woonde. Wout versnelde enigzins zijn pas en haakte spontaan zijn arm in die van Kneel die (soms ook toeval?) aan de zijkant liep... En weer sloeg een vonk over, maar dan van een ander soort vuurwerk met twee-richtingsverkeer (afb. 6). Elke middag bij het melken keek zij onder de koe door of Wout al aan kwam fietsen. Hij was toen 20 en zij 17 en vader had al snel in de gaten dat die schoolmeester meer belangstelling had voor zijn dochter dan voor zijn veestapel bij het voorbij gaan. In het begin mocht zij niet bij hem thuis komen, want vader vond haar nog wel heel erg jong. Haar vriendin, herinnert zij zich nog, vond het toch wel interessant dat zij een onderwijzer aan de haak had geslagen. Een onderwijzer had wel aanzien...

Wout werd werkelijkheid...

Walterus Johannes Willibrordus van Gisbergen (geb. 11-06-1916 in Vleuten), woonde bij zijn ouders in Vleuten waar zijn vader hoofdonderwijzer was. Wout liep stage op de St. Bonifatiuschool te Haarzuilens. Het was 1934 en het aantal leerlingen dreigde in dat jaar onder het vereiste minimum te komen waardoor hij zijn stageplaats zou verliezen. Ook was er toen een overschot aan onderwijzers. Omdat te voorkomen nam Wout iedere dag een kind mee achter op de fiets vanuit Vleuten, om aldus aan het vereiste aantal te komen.

In 1936 haalde hij zijn hoofdakte en op 14 januari 1938 kreeg hij een vaste benoeming als onderwijzer. Dat ging toen heel officieel door burgemeester Verder en de wethouder. Daarbij moesten de akte van bekwaamheid alsmede een getuigschrift van goed zedelijk gedrag worden overgelegd. Zijn jaarwedde is dan f. 1184,- per jaar. Per 1 januari 1943 is hij bevoor-

afb. 6 Kneel verlaat ook hier de Haarse Kermis ... Let op de met windmolentjes versierde fiets!

derd tot hoofd van de school, waarbij zijn jaarwedde naar f. 2089,- werd verhoogd. Met deze mijlpaal kon het jonge stel aan trouwen denken en de datum werd bepaald.

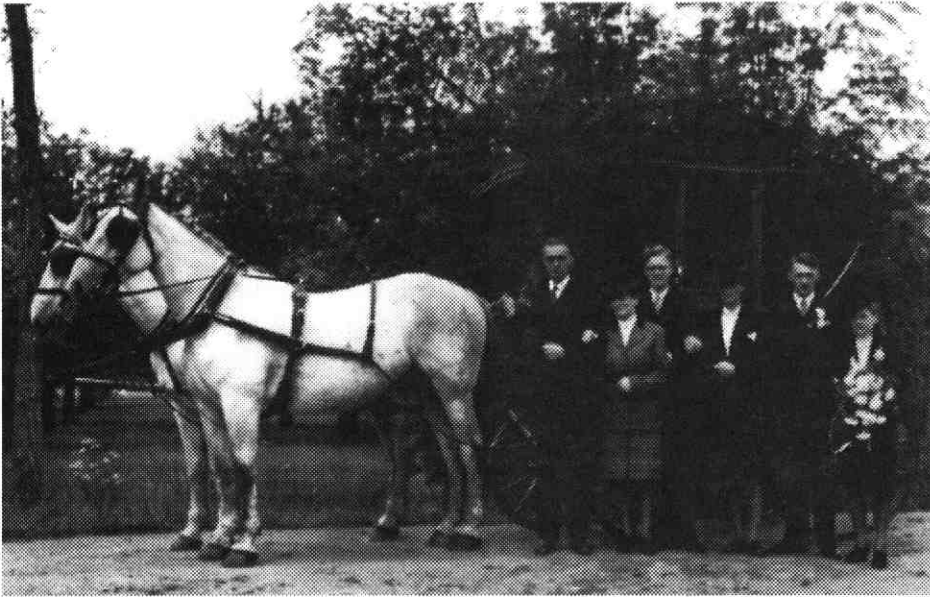
Jan stond niet op de trouwfoto...

Wegens het aangaan van een huwelijk, voor de burgerlijke stand op 19 en voor de kerk op 20 mei 1943, ging Wout's jaarwedde wederom omhoog naar f. 2153,-.

Bij het weerzien van haar trouwfoto merkt Kneel lachend op, dat haar oudste zoon Jan als kleuter bij het zien van zijn ouders trouwfoto eens opmerkte; „waarom sta ik niet op de foto en Wiesje (bruidsmisje en nichtje) wel”? (afb. 7)

afb. 7 Trouwfoto van Wout en Kneeltje, waarop de oudste zoon ontbrak ...

afb. 8 De geleende „Utrechtse Tentwagen” waarvan de drie dochters uit het gezin bij hun huwelijk gebruik maakten. (v.l.n.r.) Vic en Sjaan, Wout en Kneel en Joost en Cor.

Nadat het jonge paar was getrouwd konden zij twee kamers huren in het huis Slotzicht, schuin tegenover de ingang van het park van De Haar. Hier werden hun eerste vijf kinderen geboren. Intussen had Wout ook nog de akte voor het V.G.L.O. (Voortgezet Lager Onderwijs) behaald. Vanwege het nijpende ruimtegebrek werd er verhuisd naar de Ockhuizerweg, het 2e huis links, waar drie kamers betrokken konden worden. Op dit adres werden Jacintha, Lucia en Maria geboren.

Wout werd overgeplaatst naar Vleuten en aangesteld als hoofd van de V.G.L.O.-school (nu Kees Valkensteinschool). Het gezin ging wonen aan de Stationsstraat 21, waar Corrie en Jeannet het levenslicht voor het eerst aanschouwden.

Het dozijn compleet...

Door het geven van onderwijs is Wout, intussen ook al benoemd tot kassier/direkteur van de Boerenleenbank van Vleuten en Haarzuilens, in wijde kring een zeer bekende persoonlijkheid geworden. Het gezin woonde nu op nummer 23 van de Stationsstraat waar ook de Bank was gevestigd. Op dit adres werden Liesbeth en Frans geboren die het dozijn completeerden (afb. 9).

1. Jan	Johannes Martinus Maria
geb.19-05-1944 Haarzuilens
2. Marthy	Martha Catharina Maria
geb.19-08-1945 Haarzuilens
3. To	Catharina Wilhelmina Angela
geb.04-01-1947 Haarzuilens
4. Ineke	Martina Johanna Maria

5. Sjef	Jozef Christianus Maria
geb.22-06-1949 Haarzuilens
6. Jacinth	Hyacintha Martina Maria
geb.17-08-1950 Haarzuilens
7. Lucia	Lucia Gezina Maria
geb.13-02-1952 Haarzuilens
8. Maria	Maria Cornelia Josephina
geb.13-05-1954 Vleuten-De Meern
9. Corry	Cornelia Petronella Maria
geb.07-06-1956 Vleuten-De Meern
10. Jeannet	Adriana Catharina Maria
geb.23-07-1957 Vleuten-De Meern
11. Liesbeth	Elisabeth Johanna Maria
geb.20-06-1959 Vleuten-De Meern
12. Frans	Franciscus Johannes Martinus Maria
geb.18-12-1960 Utrecht

Afb. 9 Bij hun 25-jarig huwelijksfeest. (v.l.n.r.) To, Frans, Ineke, Liesbeth, Sjef, Wout van Gisbergen, Lucia, Maria, Jacinth, Kneel van Gisbergen-Versteeg, Jan, Jeannet, Marty en Corry.

„Ik heet Cato!”...

Bij deze reeks, die wij optekenden uit het trouwboekje, merkte Kneel nog op, dat de oudste dochter eens op school moest blijven zitten hetgeen zij zichzelf zo aantrok, omdat zij wel eens moest helpen bij de afwas. Direkt daarna zijn de oudste drie intern op het Schippersinternaat in Woerden gegaan.

Toen To werd geboren en haar schoonmoeder het borelingske kwam bewonderen, merkte ze boven de wieg op: „Ik heet Cato!”... Een dag voordat Frans werd geboren kreeg Kneel een hersenbloeding en moest met spoed naar het ziekenhuis waar Frans de volgende dag werd geboren, vandaar...te Utrecht!

Vijf van de kinderen kozen als beroep voor de verpleging, twee werden er wiskundeleraar en één koos voor politierechercheur.

Een verlies voor de gemeenschap...

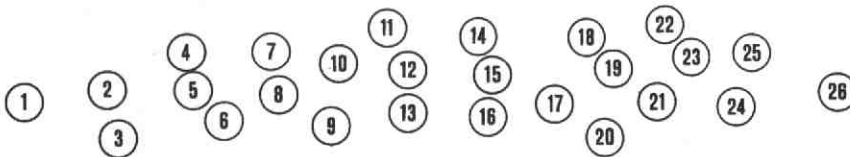
Zo schreef de pers, en de verslagenheid in en buiten het gezin was groot, toen Wout van Gisbergen plotseling op 58-jarige leeftijd overleed. Hij bekleedde naast zijn officiële werk nog veel functies in het sociale vlak. In de vóóroorlogse jaren al leider bij de jeugdbeweging, en had hij zitting in vele verenigingsbesturen (afb. 10). Zo leidde en regisseerde hij ook de toneelvereniging „Ons Genoegen” (afb. 11). Gedurende de oorlogsjaren zat hij ook bij het verzet, maar sprak daar in en na de oorlog nooit over. Ook zat hij in het bestuur van de eeuwen-oude „O.L.V. Broederschap”, te Vleuten (afb. 12). Als kassier van de Boerenleenbank

afb. 11 Toneelvereniging „Ons Genoegen”. In het midden met pet, Wout van Gisbergen.

afb. 12 Het bestuur met hun dames, bij gelegenheid van het 500-jarig bestaan (1471-1971) van de „Onze Lieve Vrouwe Broederschap” te Vleuten. Hier vóór de Willibrorduskerk op 21 april 1971.

- 1 Bertus van den Berg
- 2 Ries van Dijk
- 3 Jan Kooijman
- 4 Piet van den Bos
- 5 Eef van Dijk
- 6 mevrouw Van den Berg
- 7 Piet Teunissen
- 8 Alie van Dijk
- 9 mevrouw Van Dijk

- 10 mevrouw Teunissen
- 11 Wout van Gisbergen
- 12 Kneel
- 13 Marie van Dijk
- 14 de heer Broekhuijse
- 15 mevrouw Broekhuijse
- 16 mevrouw Van Dijk
- 17 Jan Broekhuijse
- 18 Joop de Groot

- 19 Theo van Dijk
- 20 mevrouw Baars
- 21 mevrouw Ebskamp
- 22 Jo Ebskamp
- 23 Eef Baars
- 24 mevrouw Kooijman
- 25 Gert Versteeg
- 26 mevrouw De Groot

stond hij vele inwoners met raad en daad ter zijde.

afb. 10 Het Kermiscomité van Haarzuilens in 1948. (v.l.n.r.) Wout, meester Teunissen en Mans van Rooijen. Op de voorgrond Marty, die op 19 augustus van dit jaar (1995) „Sara” heeft gezien. Hier in een door Kneel zelfgemaakt jurkje in een blauw ruitje.

Met zorg en aandacht...

Drie avonden heeft Kneel ons over haar boeiende leven verteld, en iedere keer, klokke acht uur stond de koffie klaar... want zo zei ze; „dan kunnen we meteen beginnen”. In haar gezellige huiskamer, met vele foto's van haar kinderen en kleinkinderen om haar heen, moet zij wel het middelpunt zijn voor hen. Met zorg en aandacht volgt zij hun wel en wee ...

Wij spreken de hoop uit dat zij nog in lengte van jaren, temidden van onze gemeenschap, wat te vertellen heeft ...

Met dank aan mevrouw C.J. van Gisbergen-Versteeg uit Vleuten en de heer S. Kooijman uit Woerden, alsmede mijn dochter Daniële, die het verhaal ter plaatse in de PC stopte en mij behulpzaam was, het er ook weer uit te halen.